

RESSÒ DE LA PARAULA

Maternitat (III)

Recolzats en el sòl ferm de la maternitat de Maria, Mare de Déu, ens trobem compromesos en la tasca de «una sana apologia de la maternitat», és a dir, del que anomenem «el carisma de la maternitat».

No ens preocupa només fer una apologia del dogma, una defensa del que creiem a l'Església, sinó que també desitgem fer una apologia de la humanitat, una defensa de l'ésser humà. Defensar l'ésser humà en sentit més positiu: ajudar-lo perquè que sobrevisqui com a tal, amb la seva dignitat, encara que per a això hagi d'alliberar-se d'amenaques concretes que avui l'assetgen.

Em va impressionar fa uns anys la lectura d'un estudi sociològic sobre el procés demogràfic de la nostra societat, titulat *El suïcidi demogràfic d'Espanya*.

Les dades eren realment preocupants: seguim en creixement negatiu, si comparem els naixements amb les defuncions. Subsistim gràcies a la immigració i, així i tot, la taxa de decreixement, ja fa més de deu anys era del -1% i el nombre de fills per dona en edat fèrtil no arribava a l'1%... Més que les dades, que sempre han de ser actualitzades, allò preocupant és la tendència que s'observa i que augura un futur totalment degradat.

La degradació ja comença en la mentalitat i el llenguatge. Quan s'imposa denominar progenitora/progenitor en lloc de mare/pare, o quan una mare arriba a considerar que la nova vida que porta al seu si és propietat seva, és «el seu» cos, del qual pot disposar al seu albir, llavors estem reduint la persona humana a mer producte fisiològic. És greu.

FOTO: PIXABAY

Com sempre, la profunditat es trasllueix en la mirada. El mirar d'una mare és, ell mateix, un missatge permanent. Un missatge que, com diem, sosté encès aquell foc, la calor del qual fa viure.

Aquesta mirada sol despertar-se molt naturalment quan el procés físic de ser mare desencadena el seu efecte psicològic. Però, segons diem, ser mare és un procés en el temps, que dura tota la vida, de manera que el gran repte és que aquesta mirada sigui realment sostinguda i no acabi diluint-se a conseqüència de les vicissituds de la vida o del propi ànim (en el fons és allò de l'oració sàlmica: «Déu de l'univers, renova'ns, fes-nos veure la claror de la teva mirada i serem salvats»).

Els poetes sempre ens descobreixen l'essencial. L'escriptora italiana Susana Tamaro en una entrevista (article *Dona avui*, 2013), mentre afirma

va amb tristesa que de petita «no podia sostenir la mirada de la seva mare», deia que va descobrir en una bella estàtua de Maria aquesta manera de mirar que sempre va anhelar:

«Mai l'havia vist! Recordo la impressió que em va produir, de petita, adonar-me que, encara que era incapaç de sostenir la mirada de la meua mare, podia mirar als ulls de la Verge. És la mare de tots, amb una mirada que accepta, lluminosa. Per a l'imaginari infantil és important; sobretot per als nens, com era jo, les mares dels quals no saben fer de mares.»

Sabem que en això cal reconèixer riscos. La permanència en el si matern, la dependència afectiva i els afectes possessius, esdevenen autèntiques malalties psíquiques. Però també diem que no hi ha creixement, ni maduresa, si falta la mare. El poeta Luis Rosales testimoniava en positiu el que va significar en la seva vida «habitar» en l'amor matern:

«A mi, en rigor, m'han fet com soc els qui vaig estimar. (I potser els que em van estimar) Una mare és com un horitzó i per molt que s'escampin els nostres passos, caminem sempre dins d'ella.»

Caminem dins d'ella, com respirant la seva atmosfera cada vegada més lliures i també més compromesos, repartint el que hem rebut.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La societat del rendiment (i II)

L'ésser humà, en la cultura neoliberal globalitzada, ha quedat convertit en una màquina de rendiment autista. El dopatge no solament circula en el món de l'esport professional i amateur, com veurem més avall, també en l'àmbit de la universitat i de determinades feines sotmeses a un gran nivell de pressió i d'estrès.

Aquesta tendència a l'ús abusiu del fàrmac és un símptoma revelador. Per

poder suportar la hiperacceleració, la sobredosi informativa i la pressió de la hipercompetitivitat, el dòping acaba essent el pa de cada dia per a molts professionals que breguen en el nostre món.

En un context d'aquesta naturalesa, el transhumanisme es planteja com la redempció, com el perfecte antídote. L'home millorat biotecnològicament serà capaç de rendir més hores, perquè

haurà estat modificat i això li permetrà ser més competitiu i, de retruc, incrementar els guanys. A les empreses els interessarà contractar, especialment, subjectes millorats biotecnològicament, perquè tindran més prestacions i seran més hàbils en la resolució de problemes complexos.

Si això és així, es pot generar fàcilment una discriminació respecte aquells que refusen el millorament biotecnolò-

gic. Senzillament quedaran fora del mercat.

Per tant, la suposada llibertat (*free choice*) en la tria de la millora que vol legitimar el transhumanisme és difícil de garantir el marc d'un sistema neoliberal globalitzat en el qual el que compta és el màxim rendiment amb el mínim cost possible.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

Maternidad (III)

A poyados en el suelo firme de la maternidad de María, Madre de Dios, nos encontramos comprometidos en la tarea de «una sana apología de la maternidad», es decir, de lo que denominamos «el carisma de la maternidad».

No nos preocupa sin más hacer una apología del dogma, una defensa de lo que creemos en la Iglesia, sino que también deseamos hacer una apología de la humanidad, una defensa del ser humano. Defender el ser humano en sentido más positivo: ayudar a que sobreviva como tal, con su dignidad, aunque para ello deba liberarse de amenazas concretas que hoy le afectan.

Me impresionó hace unos años la lectura de un estudio sociológico sobre el proceso demográfico de nuestra sociedad, titulado *El suicidio demográfico de España*. Los datos eran realmente preocupantes: seguimos en crecimiento negativo, si comparamos los nacimientos con los fallecimientos. Subsistimos gracias a la inmigración y, así y todo, la tasa de decrecimiento, ya hace más de diez años era del -1% y el número de hijos por mujer en edad fértil no llegaba al 1%... Más que los datos, que siempre han de ser actualizados, lo preocupante es la tendencia que se observa y que augura un futuro de todo punto degradado.

La degradación ya comienza en la mentalidad y el lenguaje. Cuando se impone denominar progenitora/progenitor en lugar de madre/padre, o cuando una madre llega a considerar que la nueva vida que lleva en su seno es propiedad suya, es «su» cuerpo, del que puede disponer a su antojo, entonces estamos reduciendo la persona humana a mero producto fisiológico. Es grave.

Como siempre, lo profundo se trasluce en la mirada. El mirar de una madre es, él mismo, un mensaje permanente. Un mensaje que, como decimos, sostiene encendido aquel fuego, cuyo calor hace vivir.

Esa mirada suele despertarse muy naturalmente cuando el proceso físico de ser madre desencadena su efecto psicológico. Pero, según decimos, ser madre es un proceso en el tiempo, que dura toda la vida, de forma que el gran reto es que esa mirada sea realmente sostenida y no acabe diluyéndose a consecuencia de las vicisitudes de la vida o del propio ánimo (en el fondo es aquello de la oración sálmica: «Señor, Dios del universo, restáuranos, que brille tu rostro y nos salve»).

Los poetas siempre nos descubren lo esencial. La escritora italiana Susana Tamaro en una entrevista (artículo *Mujer hoy*, 2013), mientras afirmaba con tristeza que de niña «no podía sostener la mirada de su madre», decía que descubrió en una bella estatua de María esa forma de mirar que siempre anhelo:

«¡Nunca la había visto! Recuerdo la impresión que me produjo, de pequeña, darme cuenta de que, aunque era incapaz de sostener la mirada de mi madre, podía mirar a los ojos de la Virgen. Es la madre de todos, con una mirada que acepta, luminosa. Para el imaginario infantil es importante; sobre todo para los niños, como era yo, cuyas madres no saben hacer de madres.»

Sabemos que en esto hay que reconocer riesgos. La permanencia en el seno materno, la dependencia afectiva y los afectos posesivos, devienen auténticas enfermedades psíquicas. Pero también no hay crecimiento, ni madurez, si falta la madre. El poeta Luis Rosales testimoniaba en positivo lo que significó en su vida «habitar» en el amor materno.

«A mí, en rigor, me han hecho como soy los que amé. (Y quizá los que me amaron) Una madre es como un horizonte y por mucho que se derramen nuestros pasos, andamos siempre dentro de ella.»

Andamos dentro de ella, como respirando su atmósfera cada vez más libres y también más comprometidos, repartiendo lo que hemos recibido.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Traspàs Mn. Josep Maria Fabró

Va morir dimarts 27 de desembre de 2022, a l'edat de 77 anys, confortat amb els sagraments de l'Església.

Mn. Josep M. Fabró Gibert, nascut el 28 d'agost de 1945, al Prat de Llobregat (Barcelona), era actualment rector de la Parròquia de Santa Maria, de Santa Maria de Vilalba (Abrera) i havia estat capellà dels centres penitenciaris Brians 1 i Brians 2, entre les anys 1991-2020.

La missa funeral va tenir lloc dimecres, 4 de gener de 2023, a les 17 h, a la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau, del Prat de Llobregat, presidida pel bisbe Agustí.

La seva llarga experiència de gairebé dues dècades en la pastoral penitenciària ha deixat una empremta indeleble entre els interns, funcionaris i voluntaris que han col·laborat amb ell. Units en la pregària, encomanem-lo a la misericòrdia de Déu.

«Rostock no ens ha deixat indiferents»

Una vintena de joves procedents de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat han participat els darrers dies del 2022 a la Trobada europea de Taizé celebrada a la ciutat alemanya de Rostock. Un d'ells, el Joan Montserrat, valora així l'experiència viscuda:

«Les inquietuds que tenim els joves d'aquí, també les tenen els d'arreu d'Europa encara que siguin d'altres confessions cristianes. A Alemanya, l'Església evangèlica hi té molta presència. De fet, la majoria de nosaltres vam ser acollits en parròquies evangèliques i això ens ha permès viure una trobada ecumènica molt més intensa. També vam col·laborar en diversos serveis, com són la participació en el cor i l'orquestra de Taizé, la vet-

Joves catalans de diverses diòcesis

lla de la creu i el repartiment d'àpats. Enguany, el missatge de la trobada girava entorn de la vida interior i la solidaritat, camí que posem en marxa a través de la pregària, escoltant i ajudant els altres.

Aquesta experiència ha fet sorgir nous llaços d'amistat, hem vis-

cut la fe intensament i ens hem adonat que no estem sols. Malgrat que ara que hem tornat a cadascuna de les nostres parròquies, molts de nosaltres siguem l'única referència jove de la nostra comunitat, hem de seguir impulsant les nostres comunitats amb la força de l'Esperit.»

▮ **Recés «Aixeca't».** Dissabte 21 de gener, de 10.30 a 13.30 h, al Monestir de la Mare de Déu del Carme (Carretera de Sant Martí), de Vilafranca del Penedès. L'assistència al recés és lliure, no cal avisar, tan sols ser puntuals per començar a les 10.30 h.

▮ **Curs bàsic «Portar la Comunió als malalts».** Les delegacions diocesanes de Pastoral de la Salut i de Litúrgia i Pastoral Sagramental han organitzat aquest curs, pensat especialment per a laics que, enviats pel rector, porten o portaran la Comunió a ma-

lalts que estan als seus domicilis, als hospitals o a les residències. Es realitzarà en dues sessions, els dies 21 de gener i 4 de febrer, de les 10 a les 13.30 h, a la Casa de l'Església.

Cal inscripció prèvia escrivint al correu salut@bisbatsantfeliu.cat

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

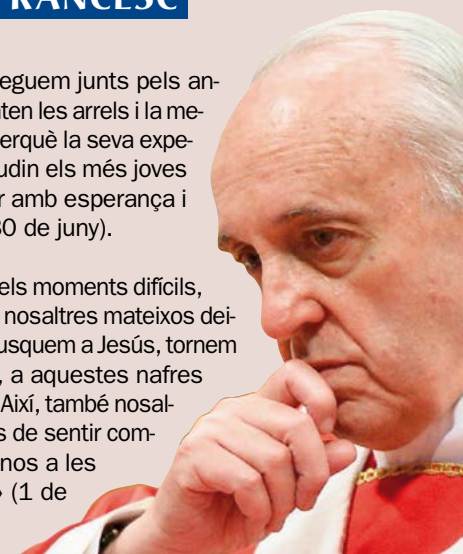

@Pontifex_es: «La sequera és un greu problema. Ha de fer-nos reflexionar sobre la tutela de la creació, que no és una moda, sinó que és responsabilitat de tots nosaltres. El futur de la Terra és a les nostres mans» (29 de juny).

@Pontifex_es: «El Sínode que estem celebrant ens crida a ser una Església que surt a l'encontre del món. Una Església en la qual tots puguin sentir-se acollits, en la qual es conreï l'art de l'escolta, del diàleg, de la participació, sota l'autoritat de l'Esperit Sant» (30 de juny).

@Pontifex_es: «Preguem junts pels ancians, que representen les arrels i la memòria d'un poble, perquè la seva experiència i saviesa ajudin els més joves a mirar cap al futur amb esperança i responsabilitat» (30 de juny).

@Pontifex_es: «En els moments difícils, no ens tanquem en nosaltres mateixos deixant a Jesús fora. Busquem a Jesús, tornem a Ell, al seu perdó, a aquestes nafres que ens han sanats. Així, també nosaltres serem capaços de sentir compassió i d'acostar-nos a les nafres dels altres» (1 de juliol).

«Apreneu a fer el bé, busqueu la justícia»

Aquest és el lema triat per a la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians 2023. La iniciativa de l'octavari de pregària compta ja amb 114 anys.

Habitualment, cada any, **els materials litúrgics i de reflexió** que ens ajuden a pregar són preparats per les comunitats cristianes d'un indret del món. Per a aquest 2023 han estat preparats pels cristians de Minnesota (EUA) que, commoguts pel cas de la mort de George Floyd, volen reconèixer alhora la pròpia complicitat en la perpetuació de les divisions que han contribuït a la injustícia racial. Tal com s'apunta en el preàmbul del quadern que recull els materials, a propòsit del lema triat, «el repte és prou clar, solidaritzar-nos, tots plegats, en la pràctica del bé, entre nosaltres i als més desvalguts, en un espai comú, on tots els cristians de les diferents denominacions, visquem la llibertat de la justícia i de l'amor del Crist ressuscitat, que ens motiva contínuament als cims més alts de testimoniatge de fraternitat».

Des de l'equip de la Delegació d'Ecumenisme i Relacions interreligioses de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, ens recorden la importància d'aquest temps privilegiat que l'Esperit Sant ens ofereix perquè el desig de la comunió fraterna entre les confessions cristianes continuï actiu i mirant cap el futur.

Al mateix temps, ens conviden a «treballar i deixar-nos guiar per on el Senyor vulgui perquè la uni-

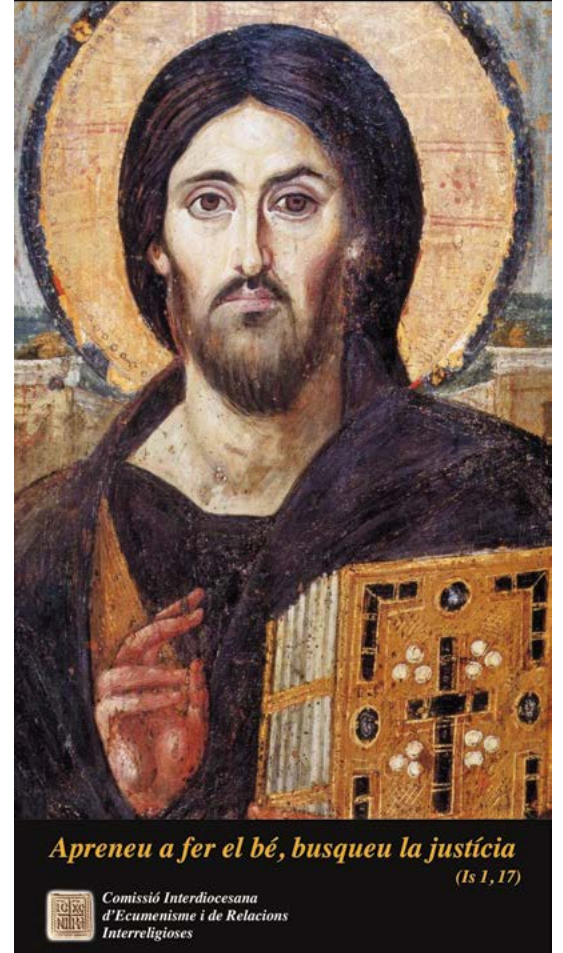
tat entre els cristians sigui algun dia una realitat. Donar fruit en el Senyor, ser pont creatiu des del diàleg per ser més pròxims i no ser-nos indiferents».

Cal tenir present també que entre les conclusions del treball del Sínode de la nostra diòcesi, trobem escrit en el punt núm. 7:

«Amb les altres confessions cristianes: donem gràcies per haver conegut la crida de Jesús a la unitat. Ens sentim molt convidats a construir ponts de relació amb els germans d'altres confessions cristianes. Per a nosaltres la sinodalitat vol ser sempre, i ho acceptem joiosament, una expressió incloent de la salvació.»

- Trobada ecumènica a la **Catedral-Parròquia de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat**: Dilluns 23 de gener, a les 19 h. Acte presidit pel bisbe Agustí Cortés, amb representants de diverses confessions cristianes.
- Pregària ecumènica a l'**Església de Sant Francesc d'Assís, de Vilafranca del Penedès**: Dissabte 21 de gener, a les 18 h.
- Pregària ecumènica a la **Parròquia de Sant Joan, de Viladecans**: Dimecres 18 de gener, a les 19.30 h.

SETMANA DE PREGÀRIA PER LA UNITAT DELS CRISTIANS
18-25 de gener de 2023

Pantocrator del Sinai (s. VI).
Monestir de Santa Catalina del Sinai

Condol pel traspàs del papa emèrit Benet XVI

El bisbe Agustí, en assabentar-se de la mort del papa emèrit Benet XVI el passat 31 de desembre, va comunicar aquest missatge:

«Tot just arribada la notícia de la mort del papa emèrit, Benet XVI, volem expressar públicament el nostre condol i els nostres sentiments de comunió profunda amb la Seu de Pere, especialment de pregària i d'acció de gràcies a Déu perquè en la seva providència ens ha permès de gaudir del primer servei a l'Església que és la Seu de Pere durant 8 anys del seu pontificat. Déu tindrà present els seus es-

forços i sacrificis com a primer servent dels servents de Déu. Els braços del Pare acolliran amb misericòrdia el seu estimat papa emèrit Benet XVI.

Recomano que durant el dia d'avui les nostres parròquies puguin fer el repic de campanes de difunts.

Units en la pregària, encomanem-lo a la misericòrdia de Déu.»

A la Catedral-Parròquia de Sant Llorenç, el dilluns 9 de gener a les 20 h, va tenir lloc una missa exequial pel traspàs del papa emèrit, presidida pel bisbe Agustí.

AGENDA

► **Diumenge de la Paraula.** Diumenge 22 gener, tercer diumenge de durant l'any. Celebració instituïda pel papa Francesc a fi de fer «créixer en el poble de Déu la familiaritat religiosa i freqüent amb la Sagrada Escripura». Dona pas a la Setmana de la Bíblia, patrocinada per la CET i promoguda per diverses entitats cristianes de motivació bíblica.

A la Catedral de Sant Llorenç, a les 12 h, missa del Diumenge de la Paraula, amb l'entronització de la Bíblia.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

16. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [He 5,1-10 / Sl 39 / Mc 2,18-22]. Sant Marcel I, papa (romà, 308-309), prev. franciscà i mr.

17. □ Dimarts [He 6,10-20 / Sl 110 / Mc 2,23-28]. Sant Antoni el Gran (†356), abat, d'Egipte, patró dels qui tracten amb bestiar, i també de Menorca; santa Leonil·la, mr.; santa Rosalina de Vilanova, vg. cartoixana.

18. ■ Dimecres [He 7,1-3.15-17 / Sl 109 / Mc 3,1-6]. Tortosa: □ Sant Ildefons, bisbe; Urgell: ■ Sant Jaume Hilari Barbal i Cosin, rel. i mr.; santa

Prisca, mr. romana; santa Margarida d'Hongria, vg. dominicana; santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg.

19. ■ Dijous [He 7,25-8,6 / Sl 84 / Mc 3,7-12]. Santa Agnès, vg. i mr.; sant Canut (†1086), rei de Dinamarca; sants Màrius i Marta, i els seus fills Audifaç i Àbac, mrs. (s. III); sants Gurmensind, prevere, i Servideu, monjo, mrs.

20. ■ Divendres [He 8,6-13 / Sl 84 / Mc 3,13-19]. Sant Fabià, papa (romà, 236-250) i mr.; sant Sebastià, tribú romà mr. (303), patró de Palma de Mallorca.

21. ■ Dissabte [He 10,32-36 / Sl 33 / Jo 17,11b-19]. Sants Fructuós (o Fruitós), bisbe de Tarragona i els seus diaques Auguri i Eulogi, màrtirs (259).

22. ■ Diumenge vinent, III de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Is 9,1-4 / Sl 26 / 1Co 1,10-13.17 / Mt 4,12-23 (o bé, més breu: 4,12-17)]. Sant Vicenç (Vicent), diaca de Saragossa i mr. a València, nat a Osca (s. III-IV); sant Anastasi, monjo persa i mr.; sant Gaudenci, bisbe; beata Laura Vicuña, vg. salesiana. beat Guillem Josep Chaminate, prev. marianista.

Diumenge II de durant l'any (A)

COMENTARI

«Dono testimoni que aquest és Fill de Déu»

Estem al començament d'aquest temps durant l'any en el qual anirem seguint diferents moments de la vida i de l'ensenyament de Jesús. Podem dir que l'evangeli d'avui ens fa com una presentació del qui serà el nostre Mestre durant tots aquests diumenges: Joan testificà: *He vist que l'Esperit baixava del cel com un colom i es posava damunt d'ell. Jo no sabia qui era havia rebut un revelació: Aquell sobre el qual veuràs que l'Esperit baixa i es posa, és el qui bateja amb l'Esperit Sant.* Joan ha tingut aquesta experiència quan batejava Jesús i llavors va descobrir la seva identitat: *Jo ho he vist i dono testimoni que aquest és el Fill de Déu.* Ja abans l'ha presentat com *l'anyell de Déu que pren damunt seu el pecat del món.* Joan, doncs, ens presenta Jesús com el que bateja en Esperit. I per això el baptisme de Jesús, molt diferent del de Joan, és un baptisme que té poder per perdonar els pecats. L'Esperit Sant transforma la nostra vida i ens fa fills de Déu a semblança d'aquell que és el Fill primogènit de Déu. Ell s'ha fet home perquè esdevinguem fills de Déu, sense pecat. La primera lectura confirma i explicita la missió de Jesús: *El meu Déu em diu: És massa poc que siguis el meu servent per a restablir les tribus de Jacob i fer tornar els supervivents d'Israel; t'he fet llum de tots els pobles perquè la meva salvació arribi d'una cap a l'altre de la terra.* Més enllà de la identificació concreta del servent en el text d'Isaïes, aquestes paraules s'apliquen evidentment al Messies: només ell serà llum de tots els pobles, només ell podrà portar la salvació a tot el món. Pau, amb poques paraules defineix Jesús dient que *Jesucrist és el nostre Senyor i el d'ells, és a dir, de tots aquells que pertot arreu invoquen el nom de Jesús.* Pau es presenta precisament com apòstol d'aquest Jesucrist i s'adreça a la comunitat de Corint als santificats en Jesucrist i cridats a ser-li consagrats. Nosaltres, doncs, perdonats, salvats i santificats per ell estem cridats a ser sants i a ser, en ell, llum per a tot el món.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 49,3.5-6)

El Senyor em digué:
«Ets el meu servent, Israel, estic orgullós de tu.»
El Senyor m'ha format des del si de la mare perquè fos el seu servent i fes tornar el poble de Jacob, li reunís el poble d'Israel; m'he sentit honorat davant el Senyor, i el meu Déu ha estat la meva glòria; però ara ell em diu: «És massa poc que siguis el meu servent per restablir les tribus de Jacob i fer tornar els supervivents d'Israel; t'he fet llum de tots els pobles perquè la nova salvació arribi d'un cap a l'altre de la terra.»

▶ Salm responsorial (39)

R. *Aquí em teniu: Déu meu, vull fer la vostra voluntat.*

Tenia posada l'esperança en el Senyor, / i ell, inclinant-se cap a mi, / ha inspirat als meus llavis un càntic nou, / un himne de lloança al nostre Déu. R.

Però vós no voleu oblacions ni sacrificis, / i m'heu parlat a cau d'orella; / no exigiu l'holocaust ni l'expiació. R.

Per això us dic: «Aquí em teniu: / com està escrit de mi en el llibre, / Déu meu, vull fer la vostra voluntat, / guardo la vostra llei al fons del cor.» R.

Anuncio amb goig la salvació / davant el poble en dia de gran festa. / No puc deixar d'anunciar-la, / ho sabeu prou, Senyor. R.

▶ Lectura la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,1-3)

Pau, que per voler de Déu ha estat cridat a ser apòstol de Jesucrist, i el seu germà Sòstenes, a la comunitat de Déu que és a Corint, als santificats en Jesucrist, cridats a ser-li consagrats, en unió amb tots els qui pertot arreu invoquen el nom de Jesucrist, el nostre Senyor i el d'ells. Us desitjo la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor.

▶ Lectura de l'Evangelio segons sant Joan (Jn 1,29-34)

En aquell temps, Joan veié que Jesús venia i digué:

«Mireu l'anyell de Déu, que pren damunt seu el pecat del món. És aquell de qui jo deia: Després de mi ve un home que m'ha passat davant, perquè, abans que jo, ell ja existia. Jo no sabia qui era, però vaig venir a batejar amb aigua perquè ell es manifestés a Israel.» Després Joan testificà: «He vist que l'Esperit baixava del cel com un colom i es posava damunt d'ell. Jo no sabia qui era, però el qui m'envià a batejar amb aigua em digué: «Aquell sobre el qual veuràs que l'Esperit baixa i es posa és el qui bateja amb l'Esperit Sant.» Jo ho he vist, i dono testimoni que aquest és el Fill de Déu.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 49,3.5-6)

Me dijo el Señor:
«Tú eres mi siervo Israel, por medio de ti me glorificaré». Y ahora dice el Señor, el que me formó desde el vientre como siervo suyo, para que le devolviese a Jacob, para que le reuniera a Israel; he sido glorificado a los ojos de Dios. Y mi Dios era mi fuerza: «Es poco que seas mi siervo para restablecer las tribus de Jacob y traer de vuelta a los supervivientes de Israel. Te hago luz de las naciones, para que mi salvación alcance hasta el confín de la tierra.»

▶ Salmo responsorial (39)

R. *Aquí estoy, Señor, para hacer tu voluntad.*

Yo esperaba con ansia al Señor; / él se inclinó y escuchó mi grito. / Me puso en la boca un cántico nuevo, / un himno a nuestro Dios. R.

Tú no quieres sacrificios ni ofrendas, / y, en cambio, me abriste el oído; / no pides holocaustos ni sacrificios expiatorios; / entonces yo digo: «Aquí estoy». R.

Como está escrito en mi libro / para hacer tu voluntad. / Dios mío, lo quiero, y llevo tu ley en las entrañas. R.

He proclamado tu justicia / ante la gran asamblea; / no he cerrado los labios, Señor, tú lo sabes. R.

▶ Comienzo de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 1,1-3)

Pablo, llamado a ser apòstol de Jesucristo por voluntad de Dios, y Sóstenes, nuestro hermano, a la Iglesia de Dios que está en Corinto a los santificados por Jesucristo, llamados santos con todos los que en cualquier lugar invocan el nombre de nuestro Señor Jesucristo, Señor de ellos y nuestro: a vosotros, gracia y paz de parte de Dios nuestro Padre y del Señor Jesucristo.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 1,29-34)

En aquel tiempo, al ver Juan a Jesús que venía hacia él, exclamó: «Este es el Cordero de Dios, que quita el pecado del mundo. Este es aquel de quien yo dije: "Tras de mí viene un hombre que está por delante de mí, porque existía antes que yo". Yo no lo conocía, pero he salido a bautizar con agua, para que sea manifestado a Israel». Y Juan dio testimonio diciendo: «He contemplado al Espíritu que bajaba del cielo como una paloma, y se posó sobre él. Yo no lo conocía, pero el que me envió a bautizar con agua me dijo: "Aquel sobre quien veas bajar el Espíritu y posarse sobre él, ese es el que bautiza con Espíritu Santo". Y yo lo he visto y he dado testimonio de que este es el Hijo de Dios.»